

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

CRYTEX, s.r.o., IČ: 26207672
se sídlem Plzeňská 1270/97, 150 00 Praha 5
zastoupený Mgr. Barbarou Martinů, advokátkou
sídlím Štěpánská 643/93, 140 00 Praha 1

proti
žalovanému

Finanční úřad pro hlavní město Prahu,
se sídlem Štěpánská 619/28, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č.j.: 894622/22/2000-11451-106358,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č.j.: 894622/22/2000-11451-106358, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 25 235,50 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se dne 2. 8. 2021 obrátila na správce daně se žádostí (zaevidovanou správcem daně pod č.j. 6666742/21/2005-52525-209128), aby ji byly vyplaceny nezákonně zadržované odpočty na dani z přidané hodnoty za v žádosti uvedená období dle zákona č. 280/2000 Sb. („daňový zákon“) v celkové výši 8.715.715,-Kč s tím, že od této částky navrhla odečíst aktuální nedoplatek ke dni úhrady, který byl vyměřen správcem daně jako penále z částky doměřené daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2016 až 31. 12. 2016, a který ke dni 16. 6. 2021 představoval částku ve výši 7.618,-Kč.
2. Správce daně ve svém vyrozumění ze dne 06. 10. 2021, č.j.: 78334811/21/2005-52525-209128 (dále jen „Vyrozumění“) uvedl: „*Požadavku na vrácení přeplatku na dani: Daň z příjmu právnických osob ve výši 8.715.715,-Kč se nevyhovuje.*“ Proti postupu správce daně v souvislosti s tímto vyrozuměním uplatnila žalobkyně námitku dle § 159 daňového řádu. Žalovaný námitce nevyhověl, proti čemuž žalobkyně brojila žalobou.
3. Žalobkyně se žalobou podanou dne 5. 4. 2022 domáhala jednak zrušení shora označeného rozhodnutí o námitce, jednak rozhodnutí, že námitce se vyhovuje a dále vrácení přeplatků u zaplacených nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty v letech 2004 až 2008.
4. Soud nařídil ve věci jednání na den 4. 10. 2023, při kterém poučil žalobkyni s odkazem na ust. § 78 odst. 1 s.r.s. o tom, že může žalobou napadené rozhodnutí pouze zrušit, nemůže žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku vyhovět, ani žalovanému uložit povinnost zaplatit určitou částku. Žalobkyně následně uvedla, že svou žalobu upravuje tak, že nadále požaduje pouze zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
5. Městský soud pak rozsudkem ze dne 4. 10. 2023, č.j. 8 Af 8/2022 – 91, žalobu zamítl s odůvodněním, že pokud předmětné platební výměry nebyly napadeny opravným prostředkem, a následně případně správní žalobou, nelze je bez dalšího považovat za nezákonné, a to ani za předpokladu, že by na ně bylo možné vztáhnout závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č.j.: 2 Afs 42/2012-30. Žalobkyně totiž netvrdí ani neprokazuje, že by platební výměry vztahující se k obdobím, za které požaduje vrácení přeplatků resp. nadměrných odpočtů, napadla opravným prostředkem.
6. Na základě kasační stížnosti žalobkyně byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2024, č.j. 3 Afs 277/2023-52, předmětný rozsudek městského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobkyně namítla, že Vyrozumění je nesrozumitelné a zmatečné: správce daně se zmiňuje pouze o přeplatku na dani (viz výše), neuvádí jaké dani, ale v dalším píše o dani z příjmu právnických osob; v odůvodnění dále sděluje, že žádost (*daňového subjektu*) o vyplacení nadměrných odpočtů na dani z přidané hodnoty byla překvalifikována na žádost o vrácení přeplatku (není uvedeno k jaké dani), ale tuto změnu nikterak neodůvodňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

8. Žalobkyně dále uvedla, že dlouhodobě upozorňovala správce daně orgány na nezákonná rozhodnutí způsobená nesprávným úředním postupem správce daně (dle zákona č. 82/1998 Sb.) v záležitosti nezákonně vyměřených platebních výměrů a nevrácení nadměrných odpočtů na DPH, a to v souvislosti s nálezem NSS ze dne 26. 9. 2012, č.j.: 2 Afs 42/2012-30, ve věci žalobkyně proti Finančnímu ředitelství v Praze. Předmětem rozsudku byly nezákonně vyměřené platební výměry na daně z příjmů, daně z přidané hodnoty, penále a úroků z prodlení od 5. 9. 2005 (dále jen „rozsudek NSS ve věci žalobkyně“).
9. Žalobkyně má tedy za to, že veškeré tyto daňové výměry neměly být správcem daně vůbec vyměřeny a podle citovaného nálezu NSS měly být zrušeny, když rozsudek ukládá správci daně povinnost vrátit věc k dalšímu řízení. Správce daně však nerespektoval a ignoroval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to nejenom tím, že nezrušil daňové výměry a další navazující výměry, ale nadále vydával další platební výměry a dokonce zahájil exekuční řízení.
10. Z rozsudku NSS ve věci žalobkyně totiž vyplývá, že správce daně postupoval nezákonně, neboť: „*Doručení platebních výměrů na daň z přidané hodnoty a na daň z příjmů za uvedená zdaňovací období (od 5.9.2005) fikcí podle § 77 odst. 5 daňového řádu nebylo účinné.*“ NSS tak potvrdil, že všechny dodatečné daňové výměry na daně z příjmů, daně z přidané hodnoty, penále a úroky k těmto nesprávně vyměřeným daním správcem daně od tohoto data byly vyměřeny nezákonně, a tudíž neměly a ani nemají právní účinnost.
11. Vydání těchto platebních výměrů v souvislosti s předmětným rozsudkem NSS mělo být zrušeno v důsledku nesprávného jednání správce daně (§ 254 zák. č. 280/2009 Sb., „daňový řád“). Zároveň měly být správcem daně zrušené veškeré ostatní nezákonně vydané platební příkazy.
12. Žalobkyně dále zdůraznila, že se ve Vyrozumění uvádí, že „*za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 byl uznán nadměrný odpočet dle podaného daňového přiznání ve výši 466.702,-Kč, tento odpočet byl použit na úhradu nedoplatků na DPH*“. Z výše uvedeného je však zřejmé, že daňový subjekt neměl žádné nedoplatky na DPH, takže úhrada neexistujícího dluhu nebyla a není v souladu se zákonem.
13. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením správce daně, uvedeným ve Vyrozumění o tom, že „*Za zdaňovací období únor 2008 nebylo daňové přiznání podáno*“. Přiznání k dani z přidané hodnoty za únor 2008 bylo podáno doporučeně s dodejkou na podací poště 110 06 Praha 6 dne 5. 3. 2008, podací číslo 12 426, a bylo doručeno adresátovi Finančnímu úřadu v Říčanech u Prahy dne 26. 3. 2008. Žalobkyně upozorňovala svými podáními, např. ze dne 1. 2. 2012 a 30. 3. 2012, na nevrácení nadměrného odpočtu za únor roku 2008 i Finanční úřad pro Prahu 5.
14. Nevrácením požadovaných odpočtů ve výši 8.715.715,-Kč na daních z přidané hodnoty vznikla žalobkyni finanční újma, a to v důsledku nezákonných rozhodnutí a v důsledku nesprávného úředního postupu (zákon č. 82/1998 Sb.) správce daně. Správce daně navíc požadoval, aby daňový subjekt uhradil neexistující „dlužnou“ částku v celkové výši 31.961.202,68 Kč, kterou správce daně nesprávně stanovil svými nezákonně vydávanými platebními výměry (viz sdělení správce daně č.j.: 184539/19/2005-53524-104913 ze dne 14. 1. 2019).
15. Žalobkyně dále uvedla, že správce daně žádosti o vrácení přeplatků vyhověl svým rozhodnutím č.j.: 5543447/19/2005-53524-104913 doručeným do datové schránky

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

žalobkyně dne 4. 7. 2021, kterým platební výměry zrušil a potvrdil, že na stavu osobního daňového účtu společnosti CRYTEX, s.r.o. zůstal pouze nedoplatek ve výši 7.618,-Kč.

16. Žalobkyně rovněž upozornila na skutečnosti, že platební výměry nevyměřil správce daně v souladu se zákonem: je v nich uvedeno pouze to, že byly vyměřeny podle § 46 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. Platební výměry tedy neobsahují odvolání na relevantně příslušná ustanovení zákona o správě daní a poplatků č. 337/1992 Sb.; citovaný § 46 odst. 4 odkazuje pouze na formu splnění daňové povinnosti a nikoli na fakt, že předmětný platební výměr v plném rozsahu nahrazuje původně podané přiznání k dani z přidané hodnoty. Nejasnosti tudíž spočívají v tom, že nebyly zrušeny původní daňové výměry. Z logiky věci potom dle žalobkyně vyplývá, že pokud byly takto vydány neplatné platební příkazy (které navíc v roce 2012 zrušil NSS) a doposud nebylo obnoveno žádné další daňové řízení v předmětné věci, jsou v daňovém řízení relevantní původně podaná přiznání k dani z přidané hodnoty.
17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobkyně svou argumentaci týkající se údajné nezákonnosti vyměření DPH opírá o rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, č.j. 2 Afs 42/2012-30. Předmětem rozhodování byla v daném případě kasační stížnost žalobkyně, kterou se domáhala zrušení rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 11 Af 71/2011-161 ze dne 24. 4. 2012. Uvedeným rozsudkem byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 26. 10. 2009 o zamítnutí odvolání proti platebním výměrům na úroky z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období prosinec 2006 až květen 2007, srpen, říjen a prosinec 2007 a proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPPO za zdaňovací období 2006.
18. Zásadní otázkou řešenou v tomto rozsudku NSS byla otázka existence či neexistence jejího zastoupení v době doručování platebních výměrů na úrok z prodlení, které byly předmětem žaloby podané k Městskému soudu v Praze. Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil jak žalobou napadená rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze, tak i žalobou dotčené platební výměry na úroky z prodlení vydané Finančním úřadem v Říčanech.
19. Předmětem sporu, a tudíž předmětem rozhodování Městského soudu v Praze, resp. následně NSS, byly platební výměry na úrok z prodlení, nikoli platební výměry na daň. Z uvedeného důvodu nelze akceptovat argumentaci žalobkyně, že rozsudkem NSS ze dne 26. 9. 2012, č.j. 2 Afs 42/2012-30, byla konstatována nezákonnost všech platebních výměrů na DPH, DPPO, penále a úroky z prodlení vydaných od 5. 9. 2005. Žalovaný dále připomenul, že předmětný rozsudek NSS se v případě DPH týkal pouze 9 z 30 zdaňovacích období, u nichž se žalobkyně domáhá vyplacení nadměrných odpočtů. Závěry rozsudku bezpochyby nelze paušálně uplatňovat na všechna zdaňovací období uváděná žalobkyní.
20. Proti platebním výměrům na daň nebylo ze strany žalobkyně podáno odvolání, ani případná následná žaloba (vyjma zdaňovacích období duben a květen 2008, u nichž však bylo řízení o žalobě zastaveno usnesením Městského soudu v Praze č.j. 7 Af 7/2010-69 pro nezaplacení soudního poplatku). Z pohledu žalovaného se tedy v případě žalobkyní namítaných platebních výměrů na DPH jedná o zákonná a pravomocná rozhodnutí. Požadavek žalobkyně na vrácení nadměrných odpočtů za 30 zdaňovacích období specifikovaných výše je neoprávněný. V kontextu shora uvedeného je irelevantní rovněž námitka žalobkyně, že správce daně na základě rozsudku NSS nezačal řízení, v jehož rámci by byla daňová povinnost na DPH nově stanovena.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

21. Pokud jde o námitku žalobkyně týkající se nesrozumitelnosti Vyrozumění způsobené tím, že správce daně v rámci jeho textace před částí „Odůvodnění“ uvedl „Daň z příjmu právnických osob“ místo „Daň z přidané hodnoty“, tato byla žalovaným shledána oprávněnou. Jak již bylo uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí o námitce č.j. 894622/22/2000-11451-106358 ze dne 8. 2. 2022, jednalo se v daném případě o chybu v psaní ze strany správce daně. Z uvedeného důvodu bylo námitce podané žalobkyní částečně vyhověno a popsané pochybení napraveno. Z celkové textace Vyrozumění bylo zřejmé, že předmětem posuzování správce daně byla existence žalobkyní tvrzeného přeplatku na DPH, nikoli na DPPO.
22. Dne 22. 6. 2021 vydal správce daně pod č.j. 5543447/21/2005-52525-209128 potvrzení o stavu osobního daňového účtu (dále jen „ODÚ“), v jehož rámci byla žalobkyně informována o nulových zůstatcích na ODÚ DPH, správních poplatků a příslušenství daní a dále o nedoplatku ve výši 7.618,- Kč na ODÚ DPPO (doručeno dne 2. 7. 2021). Tvrzení žalobkyně, že jejímu požadavku na zrušení všech neoprávněně vyměřených dodatečných platebních výměrů na DPPO a DPH, včetně platebních výměrů na daňové penále a úroky z prodlení, vydaných po datu 5. 9. 2005, bylo správcem daně vyhověno, nelze akceptovat. V daném případě je zřejmé, že žalobkyně zcela účelově zaměňuje potvrzení o stavu osobního daňového účtu vystavené dle ust. § 151 odst. 1 daňového řádu s údajným rozhodnutím, jímž měly být zrušeny vyměřené daňové povinnosti. Žalobkyně si musí být nepochybně vědoma toho, že důvodem nulových částek na potvrzení o stavu osobního daňového účtu č.j. 5543447/21/2005-52525-209128 je prekluze dotčených daňových povinností, nikoli jejich zrušení správcem daně v důsledku akceptace námitek opakovaně vznášených žalobkyní - viz úřední záznamy o uplynutí prekluzivní lhůty pro placení daně, jejichž kopie byly předány zplnomocněnému zástupci žalobkyně Ing. Petru Skuhravému, a to při jednání konaném v sídle správce daně dne 11. 11. 2021 (viz protokol č.j. 857302/21/2005-52525-209128).
23. Výsledkem vyměřovacího řízení na DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 byl nadměrný odpočet ve výši 466.702,- Kč (platební výměr č.j. 738/07/059912/1119 ze dne 4. 1. 2007 nabytí právní moci dne 6. 4. 2007). Vzhledem k tomu, že ze strany žalobkyně nedošlo k včasné úhradě splatných daňových povinností, vznikl na jejím osobním daňovém účtu nedoplatek. Za dané situace tak byl nadměrný odpočet vyměřený za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 zcela v souladu se zákonem použit na úhradu nedoplatku evidovaného u žalobkyně. Proto nelze akceptovat námitku, že žalobkyně žádné nedoplatky neměla, a tudíž se údajně mělo jednat o úhradu neexistujícího dluhu.
24. Co se týče daňového přiznání k DPH za zdaňovací období únor 2008, v administrativním informačním systému správce daně není obsažen žádný záznam o písemnosti žalobkyně doručené dne 26. 3. 2008. Vzhledem ke skutečnosti, že Finanční úřad v Říčanech neevidoval daňové přiznání k DPH za zdaňovací období únor 2008, vystavil pod č.j. 61632/08/059912/1119 výzvu k jeho podání. Jelikož žalobkyně na tuto výzvu nereagovala, byla daňová povinnost za předmětné zdaňovací období vyměřena dle pomůcek (§ 44 ZSDP), o čemž byla žalobkyně zpravena platebním výměrem č.j. 92673/08/059912/1119 ze dne 6. 8. 2008, který nabytí právní moci dne 21. 11. 2008 (vyměřena daňová povinnost 0,- Kč). Žalobkyně tak měla možnost reagovat jak na výzvu k podání daňového přiznání, tak i na samotný platební výměr, nicméně neučinila tak. Dne 25. 2. 2011 podala žalobkyně návrh na zahájení řízení ve věci zaplacení nevráceného nadměrného odpočtu za zdaňovací období únor 2008. Usnesením Městského soudu v Praze č.j. 58 Co 40/2012-12 bylo řízení zastaveno s tím, že věc se postupuje Finančnímu úřadu v Říčanech jakožto příslušnému správnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

orgánu. Finanční úřad v Říčanech v dané věci vydal pod č.j. 362844/12/005512104913 rozhodnutí o přeplatku (z důvodu neexistence vratitelného přeplatku nebylo žádosti vyhověno). Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu č.j. 14765/12-150-100146 zamítnuto.

25. Žalovaný dále uvedl, že ve věci žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku bylo rozhodováno opakovaně – viz též rozhodnutí správce daně o přeplatku č.j. 1248008/13/2005-24907-104913 ze dne 18. 3. 2013 včetně následného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 19466/13/5000-14303-701296 ze dne 28. 7. 2014, jímž bylo rozhodnutí prvostupňového správce daně potvrzeno.
26. Pokud žalobkyně namítá, že v platebních výměrech je uvedeno pouze to, že byly vyměřeny dle ust. § 46 odst. 4 ZSDP, které však odkazuje pouze na formu splnění daňové povinnosti, nikoli na fakt, že předmětný platební výměr v plném rozsahu nahrazuje původně podané přiznání k DPH, pak podle § 46 odst. 4 ZSDP o stanoveném základu daně a vyměřené dani vyrozumí správce daně daňový subjekt platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, a takto vyměřenou daň současně předeíše. Je-li takto vyměřená daň vyšší než daň vypočtená daňovým subjektem v daňovém přiznání či hlášení, je rozdíl splatný do třiceti dnů ode dne doručení rozhodnutí o vyměření daně. V daném případě je uvedení citovaného ustanovení ve výrokové části rozhodnutí o vyměření daně zcela v souladu se zákonem. Za stávajícího stavu řízení lze námitku žalobkyně hodnotit nejen jako irelevantní, nýbrž také jako ryze účelovou. Žalobkyně navíc žádným způsobem nekonkretizuje rozhodnutí, jichž se má její námitka týkat. Jak již bylo konstatováno shora, z dostupného spisového materiálu a evidencí vedených správcem daně nevyplývá, že by se jakýmkoli způsobem v minulosti domáhala nápravy jí tvrzené nezákonnosti blíže nespecifikovaných platebních výměrů.
27. Jak je patrné ze spisu, totožný nárok na náhradu škody dle ZOŠ uplatnila žalobkyně opakovaně, a to v letech 2013 a 2021. Základ uplatněných nároků tvořily v obou případech nevyplacené nadměrné odpočty v celkové výši 8.715.715,- Kč, přičemž v roce 2021 byl žalobkyní navíc požadován úrok z neoprávněného jednání správce daně v částce 75.577.105,- Kč. Veškeré své požadavky žalobkyně odůvodňovala odkazem na rozsudek NSS ve věci žalobkyně. V obou případech byly žalobkyní uplatňované nároky Ministerstvem financí zamítnuty pro nesplnění zákonných podmínek pro přiznání náhrady škody. Rozhodující orgán v daném případě dospěl k závěru, že platební výměry na DPH nebyly pro svou nezákonnost zrušeny nebo změněny, tj. ve věci nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí dle § 8 zák. č. 82/1998 Sb.
28. V kontextu shora uvedeného je pak argumentace žalobkyně týkající se „platnosti“ daňových přiznání podávaných v letech 2005 až 2009, včetně „platnosti“ požadavku na vyplacení příslušných nadměrných odpočtů, právně irelevantní. Totéž platí o požadavku žalobkyně na vyplacení nadměrného odpočtu za 4. čtvrtletí 2004 a za zdaňovací období únor 2008, jakož i o požadavku na zahájení nového řízení ve věci vyměření DPH.
29. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala svým podáním ze dne 14. 9. 2023, ve kterém kromě shora uvedeného zdůraznila, že její nároky na vrácení příslušných nadměrných odpočtů na DPH nejsou promlčené a pokud jsou platební výměry zrušeny prekluzí, šetření ohledně podaných přiznání k DPH nebylo doposud skončeno. Žalobkyně proto předložila

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

soudu daňová přiznání za předmětná období a celní deklarace, kterými dokazuje skutečný vývoz a její nárok na odpočet.

III. Posouzení žaloby

30. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny zákonem požadované formální náležitosti, pročež přistoupil k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
31. Městský soud pak rozsudkem ze dne 4. 10. 2023, č.j. 8 Af 8/2022 – 91, žalobu zamítl s odůvodněním, že pokud předmětné platební výměry nebyly napadeny opravným prostředkem, a následně případně správní žalobou, nelze je bez dalšího považovat za nezákonné, a to ani za předpokladu, že by na ně bylo možné vztáhnout závěry NSS vyjádřené v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č.j.: 2 Afs 42/2012-30. Žalobkyně totiž netvrdí ani neprokazuje, že by platební výměry vztahující se k obdobím, za které požaduje vrácení přeplatků resp. nadměrných odpočtů, napadla opravným prostředkem.
32. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 13. 12. 2024, č.j. 3 Afs 277/2023-52, nařídil městskému soudu se *v dalším řízení zabývat tím, zda byly platební výměry stěžovatelce řádně doručeny, případně zda bylo jejich případné nesprávné doručení materiálně zhojeno (k tomu viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2010, č. j. 9 Afs 24/2010-176, nebo ze dne 29. 8. 2024, č. j. 1 Afs 206/2023 - 90). Dospěje-li k závěru, že platební výměry ani s přehlédnutím k případnému materiálnímu korektivu doručeny nebyly, zhodnotí tuto skutečnost v kontextu relevantních žalobních námitek (za předpokladu, že věc nevrátí žalovanému z některého z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 s. ř. s.)*.
33. Soud proto žalovaného vyzval k tomu, aby doplnil správní spis v této věci o originály platebních výměrů uvedených na str. 4-8 žalobou napadeného rozhodnutí o námitce ze dne 8. 2. 2022, včetně doručenek k těmto platebním výměrům, případně o další písemnosti prokazující, že tyto platební výměry popř. jejich kopie byly žalobkyni, popř. jejímu zástupci, předány později, včetně plné moci dané žalobkyní tomuto zástupci.
34. Žalovaný zaslal soudu spis s platebními výměry a obálkami doručovanými žalobkyni, na kterých je vyznačeno „uloženo“ s tím, že obálky i s obsahem jsou součástí spisu.
35. Dále žalovaný ve svém vyjádření ze dne 31. 3. 2025 doplnil, že pokud jde o doručení platebních výměrů, žalovaný s odkazem na obsah spisového materiálu nadále setrvává na svém stanovisku, že předmětná rozhodnutí byla doručena řádně, a to fikcí dle ust. § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném do 31. 12. 2010 (dále jen „ZSDP“). Součástí přiloženého spisu jsou rovněž příslušné obálky obsahující mimo jiné informace o uložení písemností včetně důvodů jejich vrácení odesílateli. Ze spisu je patrné, že se správce daně pokoušel platební výměry doručit žalobkyni opakovaně, avšak bez úspěchu. Problémy s osobním převzetím písemností žalobkyní se vyskytovaly prakticky ve veškerých vyměřovacích řízeních, která s ní správce daně vedl, takže písemnosti byly doručovány fikcí. Pokud by v době doručování písemností byla součástí spisového materiálu plná moc, jejíž kopií však žalobkyně začala argumentovat až v rámci soudního řízení, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

několik let po jejím údajném uplatnění u Finančního úřadu v Říčanech (viz níže), zcela jistě by adresátem příslušných rozhodnutí byl zplnomocněný zástupce žalobkyně (tak jako se tomu dělo v případech, kdy plná moc k určitým úkonům či řízením byla žalobkyní udělena a u správce daně skutečně uplatněna).

36. Dále žalovaný uvedl, že nelze akceptovat ani argumentaci žalobkyně týkající se jejího zastoupení panem L. P. Existenci zmocnění ze dne 5. 9. 2005 žalobkyně v průběhu daňového řízení nikdy neuplatňovala. Stalo se tak až při ústním jednání dne 16. 12. 2010 vedeném u Městského soudu v Praze, a to předložením kopie plné moci opatřené fotokopií prezenčního razítka Finančního úřadu v Říčanech. Jako přinejmenším zvláštní se pak jeví skutečnost, že za roky údajné existence zmocnění pana L.P. nebyl z jeho strany nikdy učiněn jakýkoli úkon vůči správci daně.
37. Ačkoli v řízení vedeném se žalobkyní nakonec NSS předmětnou kopii plné moci akceptoval, je nutno dle žalovaného připomenout, že ve věci existence zastoupení na základě této konkrétní plné moci se nejedná o jediné stanovisko NSS. Jak je patrné z textace plné moci, zmocnitelé byli v daném případě tři, tj. plná moc se týkala zastupování nejen žalobkyně, nýbrž dalších dvou daňových subjektů, a to YXELL, s.r.o. a RNDr. Ing. P. K., Dr. Sc. (pozn.: tento byl v předmětném období jediným jednatelem a společníkem jak žalobkyně, tak společnosti YXELL, s.r.o.). V řízeních vedených s těmito dvěma dalšími daňovými subjekty dospěl NSS k závěru, že předložení předmětné plné moci Finančnímu úřadu v Říčanech nebylo prokázáno. Zde je nutno zdůraznit, že v těchto řízeních bylo mj. přihlédnuto k důkaznímu prostředku uplatněnému Odvolacím finančním ředitelstvím, jímž byla sestava písemností doručených správci daně dne 5. 9. 2005, dle které uvedeného dne nebyla žádná pošta od dotčených daňových subjektů (tj. ani od žalobkyně) doručena. Současně byly zohledněny námitky týkající se samotného otisku prezenčního razítka. V daném případě se nejednalo o razítko podatelny finančního úřadu, nýbrž o razítko vyměřovacího oddělení, které v době údajného uplatnění plné moci nebylo používáno, neboť písemnosti bylo možné podávat pouze prostřednictvím podatelny. V souvislosti s výše uvedeným odkazuje žalovaný např. na rozsudek NSS č.j. 8 Afs 45/2013 - 31 ze dne 16. 4. 2014, rozsudek MS v Praze č.j. 8 Af 12/2010-87-94 ze dne 19. 8. 2014, rozsudek NSS č.j. 7 Afs 28/2015-69 ze dne 4. 6. 2015. Z výpisu písemností žalobkyně došlých správci daně v období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2006, včetně uvedení odesílatele, jednoznačně vyplývá, že plná moc udělená panu L. P., kterou žalobkyně v souvislosti s údajně chybným doručením platebních výměrů argumentuje, správci daně doručena nebyla. V souladu s ust. § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně. Jelikož tato zákonná podmínka v nyní řešeném případě naplněna nebyla, nemohly být platební výměry doručovány panu L. P. K jejich řádnému doručení tak došlo v souladu s ust. § 17 odst. 5 ZSDP.
38. Žalobkyně na toto vyjádření reagovala replikou ze dne 5. 5. 2025, ve které kromě jiného uvedla, že s ohledem na závěry NSS v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č.j. 2 Afs 42/2012-30, jsou žalovaným předložené platební výměry tedy zrušeny, a nárok žalobkyně z podaných daňových přiznání trvá, neboť nebyly zrušeny žádosti žalobkyně o nadměrné odpočty (přeplatky) k DPH, které žalobkyně řádně předložila správci daně. Lze tedy dovodit, že šetření ohledně žalobkyní podaných přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 až květen 2008 nebylo dosud ukončeno. Podrobně již žalobkyně v tomto řízení poukázala na nesprávný postup a relevantní chyby správce daně, který stanovil platební výměry „podle pomůcek“, přestože měl a má k dispozici veškeré dokumenty (záznamní povinnost) týkající

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

se nákupu, prodeje, dovozu a vývozu zboží. Důležité jsou zejména vývozy zboží do zahraničí mimo zemí EU, ke kterým správce daně vůbec nepřihlédl, ačkoli má k dispozici celní deklarace JCD a tyto soudu nepředložil k posouzení účetní agendy daňového subjektu. Pokud žalovaná ve svém vyjádření vytýká panu L. P. nečinnost vůči Finančnímu úřadu, je třeba zdůraznit, že mu plná moc byla udělena pouze k přebírání doručovaných písemností. Plná moc pro pana L. P. rovněž nebyla zasílána poštou, ale osobním doručením, kdy doručitel tohoto dokumentu na FÚ v Říčanech u Prahy nebyl vyslechnut v soudních řízeních 11 Ca 393/2009 a 11 Af 71/2011 vedených u MS v Praze, když tento důkazní návrh byl zamítnut. Žalobkyně proto navrhla soudu, aby v tomto řízení provedl výslech svědka G. M., pracovnice FÚ v Říčanech u Prahy – svědectví ohledně přebírání a registrace doručovaných doporučených zásilek do vlastních rukou, dále výslech Ing. P. K., Ph.D., týkající se svědectví ohledně doručování plné moci udělené panu L. P. na Finanční úřad v Říčanech u Prahy a dále výslechy pracovnice MÚ v Říčanech u Prahy pověřené vidimací listinných písemností – svědectví ohledně postupu vidimace originálních listin.

39. Podle zákona č. 235/2004 Sb. o DPH, správního řádu soudního zák. č. 150/2002 Sb. a celé řady judikátů NSS ČR „*správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže toto bylo vydáno v rozporu s právním předpisem*“. NSS ČR ve zrušujícím rozsudku č.j. 2 Afs 42/2012-30 rozhodl, že vyměření daní DPH i DPPO nebyla pravomocní a věc vrátil Finančnímu úřadu k dalšímu řízení, tj. k novému daňovému řízení ohledně všech podaných daňových přiznání. Nové daňové řízení mělo být uskutečněno v souladu s daňovými předpisy, správce daně měl provést vytýkácí řízení v těch případech, kdy nebylo uskutečněno, a vydat nové platební příkazy. Protože tak dosud neučinil, daňové řízení, které začalo podáním příslušných přiznání k DPH, dosud neskončilo a nárok daňového subjektu na vrácení nadměrných odpočtů dosud není promlčen.
40. Žalovaná nerespektovala relevantní rozsudek NSS ČR č.j.: 2 Afs 42/2012-30, který jí vrátil věc k dalšímu řízení. Ze strany žalované mělo být vedeno opětovné daňové řízení za všechna rozhodná období, zasažená nesprávným doručováním; výsledkem tohoto řízení měly být nové daňové výměry na daň z přidané hodnoty. Pokud toto provedeno nebylo, platí původní daňová přiznání s nárokem na odpočet daně.
41. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku v této věci dále v bodě 21 uvedl:
42. „[21] *Dle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelka odkazem na závěry rozsudku č. j. 2 Afs 42/2012 - 30, úspěšně zpochybnila doručení platebních výměrů, na jejichž základě měla být stěžovatelce stanovena daň (existence takto stanovené daňové povinnosti byla důvodem pro nepřiznání stěžovatelkou nárokováného přeplatku na dani). Bylo tedy na žalovaném, aby rozptýlil důvodné pochybnosti týkající se jejich doručení (neshledal-li by jiný důvod, proč žádosti nevyhovět); z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ani z obsahu předloženého daňového spisu se však nepodává, že by se o to žalovaný měl i jen pokusit. Součástí tohoto spisu totiž nejsou předmětné platební výměry či doklady o jejich doručení, ani jiné v tomto ohledu relevantní listiny. Pouhé nepodložené, apodiktické konstatování žalovaného, že platební výměry byly doručeny, není dostačující. Městský soud v napadeném rozsudku ostatně stěžovatelce přitakal v tom, že jí předmětné platební výměry pravděpodobně skutečně nebyly řádně doručeny, přesto však dospěl ke zcela nepochopitelnému závěru, že tyto jsou zákonné a pravomocné s ohledem na zásadu presumpce zákonnosti správních rozhodnutí.*“
43. Soud nejdříve uvádí, že nesouhlasí se žalobkyní, že ze závěrů NSS uvedených v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č.j. 2 Afs 42/2012-30, vyplývá, že žalovaným předložené platební výměry

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

jsou zrušeny. NSS ve zrušovacím rozsudku v této věci jasně uvedl, že tento rozsudek NSS pouze zcela jednoznačně zpochybnil doručení těchto platebních výměřů.

44. S ohledem na vyjádření žalovaného ze dne 31. 3. 2025, kterým se pokusil doplnit odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a s ohledem na repliku žalobkyně a její důkazní návrhy, má soud za to, že nemůže nahradit úvahu žalovaného ohledně doručení předmětných platebních výměřů, jelikož v rámci této úvahy žalovaný musí vypořádat námitky uváděné žalobkyní.
45. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (rozsudky NSS 3 As 51/2003-58 a 8 Afs 66/2008-71).
46. Soud proto rozhodnutí zrušil dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., dle kterého *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
47. V dalším řízení žalovaný vypořádá jednak námitky žalobkyně uvedené v její námitce jednak námitky doplněné v žalobě a v replice ze dne 5. 5. 2025 tak, aby *rozptýlil důvodné pochybnosti týkající se doručení platebních výměřů.*
48. Žalovaný, popř. správce daně, se bude zabývat jednak tvrzením žalobkyně ohledně způsobu předání plné moci finančnímu úřadu, a tedy účinnosti této plné moci vůči správci daně, a následně platností doručení platebních výměřů žalobkyni, a jednak tvrzením žalobkyně uvedeným v žalobě o tom, že *ve svých odvoláních a podáním poukazovala na nezákonný postup správce daně, a dále tvrzením, že dopisem ze dne 18. 10. 2012 žádala o zrušení veškerých nezákonně vyměřených platebních výměřů - viz Výzva ke zrušení dodatečných platebních výměřů na daně z příjmů, daně z přidané hodnoty, platebních výměřů na penále a úroky z prodlení, rozhodnutí o přeplatku a rozhodnutí o nedoplatku ze dne 18. 10. 2012 adresované finančnímu ředitelství (dále jen Výzva ze dne 18. 10. 2012).*
49. Pokud dojde k závěru, že plná moc byla platně finančnímu úřadu doručena, a platební výměry nebyly platně doručeny fikcí, bude se zabývat tím, zda nebyly doručeny později (např. jejich pozdějším doposláním žalobkyni). Dále se bude zabývat otázkou, zda proti nim nebylo podáno odvolání. Soud má totiž za to, že z obsahu shora uvedené Výzvy ze dne 18. 10. 2012 lze dovodit, že žalobkyně proti těmto platebním výměřům brojila a obsahově by se tak mohlo jednat o odvolání. Soud má za to, že je nutno o tomto návrhu rozhodnout, byl-li finančnímu ředitelství doručeno.
50. Všechny tyto úvahy ohledně včasnosti a důvodnosti tohoto možného odvolání nemůže za žalovaného, popřípadě správce daně, učinit soud, neboť by tak nahrazoval jeho činnost – k tomu však nemá podle zákona pravomoc.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Vzhledem k tomu, že městský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, zrušil jej dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

žalobkyně, a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení.

53. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 1 500 Kč a za kasační stížnost ve výši 2 500,- Kč a náklady související s právním zastoupením žalobkyně advokátkou. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání kasační stížnosti), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činila dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. před novelou částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky), a jednak odměnou za jeden úkon právní služby (reakce na vyjádření žalovaného), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby dle advokátního tarifu po novele činila částku 10 300 Kč (§ 6 odst. 1 a § 10b odst. 4 písm. a) cit. vyhlášky po novele). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a jednou paušální částkou ve výši 450 Kč a částkou 3 685,50 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 25 235,50 Kč (21 235,50 Kč a zaplacený soudní poplatek 4 000 Kč) .

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.